

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Київ

«30» червня 2023 року

Слідчий 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України лейтенант юстиції Риженко Володимир Анатолійович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 2202300000000223 від 08.03.2023, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Губенку Сергію Анатолійовичу,
25.06.1965 р.н., громадянину України,
уродженцю м. Житомир Житомирської області,
який зареєстрований за адресою: Житомирська
область, м. Житомир, провул. Курганний,
буд. 8 та фактично проживаючий за адресою:
м. Київ, вул. Назарівська, буд. 7Б, кв. 22,

про те, що він обґрунтовано підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництві) скоєних громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом добровільного збору, підготовки та передачі матеріальних ресурсів та інших активів представникам держави-агресора, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Губенко С.А.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є російська федерація (далі – російська федерація або РФ), передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та федеральним законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи

тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальноновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Херсонської та Запорізької областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії російської федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів збройних сил (далі – ЗС) російської федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою ради федерації федеральних зборів російської федерації «Про використання збройних сил російської федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення президента російської федерації, виходячи з інтересів безпеки життя громадян російської федерації, особового складу військового контингенту зс російської федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду президенту Російської Федерації на використання зс рф на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» «республікою крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року № 296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року № 891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «верховної ради ар крим» прийняли постанову №1745-6/14 «про незалежність криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «республіка крим», а також постанову № 1748-6/14 «про правонаступництво республіки крим», за якою вищим органом влади «республіки крим» є «державна рада республіки крим».

18 березня 2014 року «державна рада республіки крим» підписала «договір» між російською федерацією та «республікою крим» про прийняття до російської федерації «республіки крим» та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням конституційного суду російської федерації визнаний таким, що відповідає конституції російської федерації, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів держдума російської федерації, а 21 березня 2014 року рада федерації федеральних зборів російської федерації, відтак цей «договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий закон російської федерації №6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до російської федерації «республіку крим» та утворені в складі російської федерації нові суб'єкти. «республіка крим» вважається прийнятою до російської федерації з дати підписання «договору» (ст. 1 закону рф № 6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «державна рада республіки крим» прийняла «конституцію республіки крим» як суб'єкта російської федерації.

На далі, продовжуючи підривну діяльність проти України, російської федерації утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади російської федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади російської федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів зс російської федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку російської федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії російської федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України», «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку російської федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема милітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку російської федерації внаслідок військової агресії частини території України АР Крим – підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України, російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «донецьку народну республіку» та «луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до ради федерації звернення про використання ЗС російської федерації за межами російської федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині президент російської федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому збройними силами російської федерації, які діяли за наказом керівництва російської федерації і зс російської федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань, російською федерацією здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №7300 продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 25 квітня 2022 року строком на 30 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №2263-IX продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 25 травня 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №7664 продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 годин 30 хвилин 23 серпня 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» №2738-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 21 листопада 2022 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» 2915-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 19 лютого 2023 року строком на 90 діб.

Законом про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні» № 3057-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні з 05 години 30 хвилин 20 травня 2023 року строком на 90 діб.

24.02.2022 Постановою Правління НБУ №18 «Про роботу банківської системи в період запровадження воєнного стану» зупинено здійснення обслуговуючими банками видаткових операцій за рахунками резидентів російської федерації/республіки білорусь, за рахунками юридичних осіб (крім банків), кінцевими бенефіціарними власниками яких є резиденти російської федерації/республіки білорусь.

03.03.2022 постановою КМУ №187 «Про забезпечення захисту національних інтересів за майбутніми позовами держави Україна у зв'язку з військовою агресією російської федерації» встановлено мораторій (заборону) на виконання, у тому числі в примусовому порядку, грошових та інших зобов'язань, кредиторами (стягувачами) за якими є російська федерація та кола визначених осіб (пов'язаних з рф).

09.04.2022 Постановою КМУ №426 «Про застосування заборони ввезення товарів з російської федерації» заборонено ввезення на митну територію України в митному режимі імпорту товарів з російської федерації.

27.09.2022 Постановою КМУ №1076 «Про заборону вивезення товарів з України на митну територію російської федерації» заборонено вивезення за межі митної території України товарів за зовнішньоекономічними договорами (контрактами), торговельною країною та/або країною призначення яких є російська федерація.

За викладених вище обставин, Губенко С.А., усвідомлюючи протиправність своїх дій та їх наслідки, з мотивів непогодження з політикою представників української державної влади, підтримуючи ідеї проросійської спрямованості, у т.ч. щодо подальшого розвитку України, виходячи з геополітичних інтересів російської федерації, які передбачають перебування України у сфері її впливу, будучи обізнаним про факт ведення вказаною державою агресивної війни проти України та проведення у зв'язку з цим з боку російської федерації підривної діяльності проти України, з метою завдати шкоди Україні, діючи умисно, не зважаючи на встановлену Законом України №2198-ІХ від 14.04.2022 кримінальну відповідальність за свої дії, про яку йому було відомо, свідомо став на шлях вчинення особливо тяжкого злочину проти основ національної безпеки України – допомоги (пособництва) державі-агресору з метою завдання шкоди Україні шляхом добровільного збору, підготовки та передачі матеріальних ресурсів представникам держави-агресора.

Досудовим розслідуванням встановлено, що Губенком С.А. в інтересах країни-агресора здійснюється ведення фінансово-господарської діяльності на території України, яка полягає у зборі, підготовці та передачі матеріальних ресурсів та інших активів представникам держави-агресора, а саме у наданні послуг та постачанні лікарських препаратів у інтересах комерційних компаній та компаній військово-промислового комплексу російської федерації.

Так, Губенко Сергій Анатолійович, являється співзасновником та Учасником загальних зборів комерційного підприємства ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез», (код ЄДРПОУ: 20420715, зареєстроване за адресою: Житомирська область, м. Звягель, вул. Житомирська, буд. 38), яке здійснює промислове та контрактне виробництво лікарських засобів, а також проводить випробування якості лікарських засобів і вихідної сировини відповідно до галузі атестації у фізико-хімічній та мікробіологічних лабораторіях підприємств.

Починаючи з 20.08.1996, Губенко С.А., як співзасновник та Учасник Загальних зборів ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез», спільно з директором товариства та іншими невстановленими на даний час особами, вирішує всі питання діяльності Товариства, що належать до виключної компетенції загальних зборів учасників.

Зокрема, відповідно до протоколу зборів засновників № 1 від 20.08.1996, Губенком С.А., спільно з Перервою В.І. та іншими співзасновниками ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» прийнято рішення про створення ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез», а також затверджено засновницький договір та статут товариства.

Надалі, 03.09.1996, Губенко С.А., спільно з іншими особами, з метою формування внутрішньої структури управління товариством, прийняв рішення

про призначення Перерви Валерія Ігоровича – директором ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез».

Таким чином, Губенко С.А., діючи як співзасновник та Учасник загальних зборів вказаного товариства бере участь в управлінні товариством у порядку, обсязі і формах визначених положеннями статуту ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез», бере участь у розподілі прибутку товариства та одержує його частину, отримує інформацію про господарську діяльність товариства, а також одержує повну інформацію щодо діяльності товариства, його фінансового стану та результатів, стану належного товариству на праві власності або користування майна.

Крім того, відповідно до статуту товариства від 09.08.2019 органами управління ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» є Загальні збори учасників, в тому числі в особі Губенка С.А., а також Виконавчий орган товариства, в особі директора – Перерви В.І. Зокрема, відповідно до наявних в учасників Загальних зборів повноважень, останні можуть вирішувати будь-які питання діяльності Товариства, а саме, щодо основних напрямків діяльності Товариства, визначення та зміни розміру статутного капіталу, внесення змін до статуту Товариства, визначення форм контролю та нагляду за діяльністю Виконавчого органу Товариства, затверджувати нормативні документи, що попередньо готуються Виконавчим органом Товариства, в особі директора тощо.

Всі рішення, що приймаються Загальними зборами учасників Товариства, в тому числі в особі Губенка С.А., є обов'язковими до виконання для всіх працівників та директора ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез».

Так, 30.12.2021 між ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» укладено контракт № 01/2022-17М та російським підприємством ТОВ «Альба Медикал» (ІНН 7710499316, зареєстроване за адресою: РФ, м. Москва, вул. 1 Тверська-Ямська, буд. 25, засновниками якого є громадяни рф: Баландюк А.Є., Солонецька Є.В) про постачання лікарських засобів партіями, погодженими в специфікації до контракту.

Після початку збройної агресії російської федерації проти України Кабінетом Міністрів України затверджено постанову від 03.03.2022 №187 «Про забезпечення захисту національних інтересів за майбутніми позовами держави Україна у зв'язку з військовою агресією російської федерації», якою фактично накладено мораторій на виконання, у тому числі в примусовому порядку, грошових та інших зобов'язань, кредиторами (стягувачами) за якими є російська федерація та кола визначених осіб (пов'язаних з рф), що фактично унеможливило подальшу спільну господарську діяльність із російським підприємством ТОВ «Альба Медикал».

При цьому, ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» (Україна) упродовж 2022 року після повномасштабного вторгнення російської федерації до України, починаючи з 14.04.2022 по теперішній час, перебуваючи під контролем Губенка С.А., Перерви В.І. та інших нествановлених на даний час осіб, продовжує протиправно здійснювати виробництво та експорт лікарських препаратів з України до російської федерації, використовуючи для цього схему так званого перерваного транзиту, тобто здійснення умисної поставки в супереч

забороні на адресу резидента держави-агресора з використанням підприємств-прокладок, метою використання яких є документальне приховання фактичного отримувача товару.

Так, Губенко С.А., діючи умисно, будучи співзасновником та Учасником Загальних зборів ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез», спільно з директором Товариства – Перервою В.І., здійснюючи фактичне управління діяльності ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» з метою приховання злочинної діяльності спрямованої на надання допомоги (пособництво) державі-агресору у невстановлений досудовим розслідуванням час з метою прихованого ведення фінансово-господарської діяльності із російською федерацією залучив підконтрольне комерційне підприємство – «SIA GENTMED», яке зареєстроване на території Латвії, директором якого є діючий працівник російського підприємства ТОВ «Альба Медикал» Молчанов Микола Вікторович.

Так, 21.12.2022 між ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» російським підприємством ТОВ «Альба Медикал» та комерційним підприємством «SIA GENTMED» (місцезнаходження Латвія) укладено договір №03/2022 про перерахування заборгованості по контракту №02/07/21 від 01.07.2021 та по контракту №01/2022 від 30.12.2021.

У подальшому Губенко С.А., спільно з Перервою В.І., та невстановленими на даний час особами, діючи за попередньою змовою групою осіб, продовжуючи, злочинний умисел спрямований на підготовку та передачу представникам держави-агресора матеріальних ресурсів, знаючи про набрання чинності Законом України № 2198-ІХ від 14.04.2022, яким встановлено кримінальну відповідальність за умисні дії, спрямовані на допомогу державі-агресору (пособництво), вчинені громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом добровільного збору, підготовки й передачі матеріальних ресурсів представникам держави-агресора, будучи співзасновником та Учасником Загальних зборів ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» налагодив протиправну схему постачання продукції під торговою маркою «ПРОПОФОЛ-НОВО»(PROPOFOL-NOVO), правовласником якої є ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» (Україна), використовуючи для цього схему так званого перерваного транзиту, тобто здійснення умисної поставки в супереч забороні на адресу резидента держави-агресора з використанням підприємств-прокладок, метою використання яких є документальне приховання фактичного отримувача товару до суб'єктів підприємницької діяльності держави – агресора, зокрема, ТОВ «Альба Медикал» (ІНН 7710499316, зареєстроване за адресою: рф, м. москва, вул. 1 Тверська-Ямська, буд. 25, засновниками якого є громадяни рф: Баландюк А.Є., Солонецька Є.В), яке у свою чергу постачає лікарську продукцію державним установам в тому числі до військових госпіталів рф.

Так, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше травня 2023 року, Губенко С.А., спільно з Перервою В.І. та невстановленими на даний час особами, діючи умисно на виконання вищевказаного злочинного плану, достовірно знаючи про збройну агресію російської федерації щодо України, діючи з єдиним злочинним умислом, спрямованим на надання допомоги державі-агресору, за попередньою змовою із представниками російської компанії ТОВ

«Альба Медикал», організував виготовлення та відправку продукції підприємства, а саме «ПРОПОФОЛ-НОВО емульсія для інфузій, 10 мг/мл по 50 мл у флаконі № 1, по 50 мл у флаконі № 1, по 1 пляшці у пачці із картону (PROPOFOL-NOVO 10mg/ml 50 ml emulsion for I.V. infusion vials № 1), при цьому надавши вказівку службовим особам ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» здійснити підготовку партії лікарських препаратів під торговою маркою «ПРОПОФОЛ-НОВО»(PROPOFOL-NOVO) з метою подальшої поставки на адресу компанії-резидента держави-агресора ТОВ «Альба Медикал», використовуючи при цьому схему так званого перерваного транзиту, тобто здійснення умисної поставки в супереч забороні на адресу резидента держави-агресора з використанням підприємств-прокладок.

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 07.06.2023, співзасновник та Учасник Загальних зборів Губенко С.А., спільно з директором Товариства Перервою В.І. та іншими невстановленими на даний час особами, діючи за попередньою змовою групою осіб, продовжуючи злочинну діяльність, діючи умисно на виконання вищевказаного злочинного плану надав вказівку службовим особам, відповідальними за ведення зовнішньоекономічної діяльності ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» на необхідність подачі визначеного переліку товарно-супровідних документів для подальшого митного оформлення готової продукції для подальшої відправки.

Як наслідок, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 07.06.2023 службовими особами ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез», на виконання вказівки Губенка С.А., Перерви В.І. та інших невстановлених на даний час осіб, подано для митного оформлення на митний пост «Новоград-Волинський», розташований за адресою: Житомирська область, Звягельський район, с. Наталівка, вул. Промислова, 13 попередню декларацію на готову продукцію «ПРОПОФОЛ-НОВО емульсія для інфузій, 10 мг/мл по 50 мл у флаконі № 1, по 50 мл у флаконі № 1, по 1 пляшці у пачці із картону (PROPOFOL-NOVO 10mg/ml 50 ml emulsion for I.V. infusion vials № 1) – 123200 флаконів в 1540 коробках. Номер серії готової продукції – PP070523В (дата виробництва – 05.2023), PP080523В (дата виробництва – 05.2023), PP090523В (дата виробництва – 05.2023), PP100».

При цьому, посадові особи, відповідальні за зовнішньо-економічну діяльність ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез», діючи на виконання вказівки Перерви В.І., з метою приховування факту поставки готової продукції на території рф, отримувачем у товарно-супровідних документах поданих до митного оформлення зазначили компанію-нерезидента АТ «Trimix Point» (Республіка Естонія), а місцем вивантаження продукції м. Вільнюс, Литва.

В подальшому, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 08.06.2023, після завантаження на складських приміщеннях ТОВ ФІРМА «Новофарм-Біосинтез» у м. Звягель Житомирської області лікарськими препаратами, а саме, «ПРОПОФОЛ-НОВО емульсія для інфузій, 10 мг/мл по 50 мл у флаконі № 1, по 50 мл у флаконі № 1, по 1 пляшці у пачці із картону (PROPOFOL-NOVO 10mg/ml 50 ml emulsion for I.V. infusion vials № 1) – 123200 флаконів в 1540 коробках. Номер серії готової продукції – PP070523В (дата

виробництва – 05.2023), PP080523B (дата виробництва – 05.2023), PP090523B (дата виробництва – 05.2023), PP100», на територію пункту пропуску «Рава-Руська» прибув вантажний транспортний засіб марки «DAF FT XF» з державним номерним знаком «AI4282XP» з метою митного оформлення та виїзду.

Надалі, після проходження прикордонного контролю на території пункту пропуску «Рава-Руська» вантажний транспортний засіб марки «DAF FT XF» з державним номерним знаком «AI4282XP» з завантаженими лікарськими препаратами, у невстановлений досудовим розслідуванням час, але не пізніше 09.06.2023 вибув з території пункту пропуску «Рава-Руська» та перетнув державний кордон Польської Республіки з метою подальшої доставки партії зазначених медичних препаратів на територію держави-агресора.

Таким чином, громадянин України Губенко Сергій Анатолійович, обгрунтовано підозрюється у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництва), скоєних громадянином України, з метою завдання шкоди Україні шляхом добровільного збору, підготовки та передачі матеріальних ресурсів та інших активів представникам держави-агресора, тобто у скоєнні злочину, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Слідчий 2 відділу

З управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
лейтенант юстиції

Володимир РИЖЕНКО

«П О Г О Д Ж Е Н О»

Старший прокурор групи прокурорів
у кримінальному провадженні –
прокурор третього відділу управління
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення Департаменту нагляду за
додержання законів органами безпеки
Офісу Генерального прокурора

Петро НЕВІРЕЦЬ

«30» червня 2023 року

Відповідно до ст. 42 Кримінального процесуального кодексу України підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені Кримінальним процесуальним кодексом України, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайно повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 Кримінального процесуального кодексу України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог Кримінального процесуального кодексу України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 Кримінального процесуального кодексу України, та вимагати відкриття матеріалів, згідно зі статтею 290 Кримінального процесуального кодексу України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому Кримінальним процесуальним кодексом України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність,

досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права та обов'язки вручено, права підозрюваного оголошено та роз'яснені.

Письмове повідомлення про підозру від «__» _____ року отримав о «__» год «__» хв «__» _____ 2023 року

Підозрюваний: _____ / _____

Захисник : _____ / _____

Повідомлення про підозру здійснив,
письмове повідомлення про підозру вручив,
права підозрюваному повідомив та роз'яснив, а також
пам'ятку про процесуальні права підозрюваного вручив:

Слідчий 2 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

лейтенант юстиції

Володимир РИЖЕНКО

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного
Губенка Сергія Анатолійовича, 25.06.1965 р.н.

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим досліддам.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади,

органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Положення про порядок короткочасного затримання осіб, підозрюваних у вчиненні злочину

Стаття 10. Права та обов'язки затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, мають право:

- знати, в чому їх підозрюють;
- вимагати перевірки прокурором правомірності затримання; про заявлену вимогу адміністрація місця тримання затриманих негайно повідомляє прокурора;
- оскаржити дії особи, яка провадить дізнання, слідчого або прокурора, давати пояснення і заявляти клопотання;
- звертатися зі скаргами і заявами в державні органи, громадські організації і до службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Положення;
- користуватися своїм одягом і взуттям, а також іншими необхідними предметами і речами, перелік яких визначається Правилами внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Особи, затримані за підозрінням у вчиненні злочину, зобов'язані додержувати вимог цього Положення і Правил внутрішнього розпорядку в місцях тримання затриманих.

Стаття 9. Права осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, мають право:

- на захист відповідно до кримінально-процесуального законодавства;
 - на захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або взяття під варту, а також на повідомлення під час взяття під варту підстав та мотивів взяття під варту, оскаржувати їх у суді, отримати в друкованому вигляді роз'яснення положень статей 28, 29, 55, 56, 59, 62 та 63 Конституції України, цієї статті та інших прав затриманих або взятих під варту, встановлених законом, у тому числі права здійснювати захист своїх прав та інтересів особисто або за допомогою захисника з моменту затримання або арешту (взяття під варту)
 - особи, права відмовитися від надання будь-яких пояснень або свідчень до прибуття захисника, знайомитися з правилами тримання під вартою;
 - на щоденну прогулянку тривалістю одна година. Вагітним жінкам і жінкам, які мають при собі дітей, неповнолітнім, а також хворим з дозволу лікаря та за їх згодою тривалість щоденної прогулянки встановлюється до двох годин;
 - одержувати два рази на місяць передачі або посилки та грошові перекази і передачі;
 - купувати протягом місяця за безготівковим розрахунком продукти харчування і предмети першої необхідності на суму до одного мінімального розміру заробітної плати та без обмежень письмове приладдя, газети, книги через торговельну мережу на замовлення;
 - користуватися власним одягом і взуттям, мати при собі документи і записи, що стосуються кримінальної справи;
 - користуватися телевізорами, одержаними від родичів або інших осіб, настільними іграми, газетами і книгами з бібліотеки місця попереднього ув'язнення та придбаними через торговельну мережу;
 - відправляти в індивідуальному порядку релігійні обряди і користуватися релігійною літературою та властивими їх віруванню предметами релігійного культу, виготовленими з малоцінних матеріалів, якщо при цьому не порушується встановлений у місцях попереднього ув'язнення порядок, а також не обмежуються права інших осіб;
 - на восьмигодинний сон в нічний час, під час якого не допускається залучення до участі в процесуальних та інших діях, за винятком невідкладних випадків;
 - звертатись із скаргами, заявами та листами до державних органів і службових осіб у порядку, встановленому статтею 13 цього Закону.
- Взяті під варту жінки вправі мати при собі дітей віком до трьох років.
- Взяті під варту молоді громадяни (віком від 14 до 28 років) мають право отримувати психолого-педагогічну допомогу спеціалістів центрів соціальних служб для молоді.

Осіб, які відбувають покарання у місцях позбавлення волі, в разі обрання щодо них запобіжного заходу у вигляді взяття під варту в зв'язку з провадженням в іншій справі, тримають відповідно до правил, установлених цим Законом. Одержання цими особами посилок і передач, а так само купівля ними продуктів харчування і предметів першої необхідності здійснюються в порядку, встановленому Виправно-трудовим кодексом України для виду режиму виправно-трудової колонії, призначеного їм Державним департаментом України з питань виконання покарань.

Перелік продуктів харчування і предметів першої необхідності, які забороняється передавати особам, взятим під варту, встановлюється Державним департаментом України з питань виконання покарань. Міністерством оборони України за погодженням з Генеральною прокуратурою України.

Стаття 10. Обов'язки осіб, взятих під варту

Особи, взяті під варту, зобов'язані:

- додержуватися порядку, встановленого в місцях попереднього ув'язнення, і виконувати законні вимоги адміністрації;
- дотримуватися санітарно-гігієнічних правил, мати охайний зовнішній вигляд, постійно підтримувати чистоту в камері;
- бути ввічливими до працівників місця попереднього ув'язнення, а також поміж собою;
- не вступати в суперечки з представниками адміністрації, не принижувати їх гідність, не протидіяти виконанню ними своїх обов'язків;
- бережливо ставитися до інвентарю, обладнання та іншого майна місця попереднього ув'язнення.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право **примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення**. У передбачених

законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку отримав:

«__» _____ 20__ року

_____ (підпис)

_____ (прізвище, ініціали підозрюваного)

Пам'ятку вручив:

Слідчий 2 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

Володимир РИЖЕНКО

